

Miniregeringen

Minoritetsregerandets avigsidor har fått en riklig belysning under vårriksdagen. Proposition efter proposition som lagts fram av miniregeringen har malts sönder i utskotten. En del propositioner har kort och gott uppskjutits till hösten. Kvalitén på propositionerna har många gånger varit bedrövlig. Inte ens den fråga som gav folkpartiet dess chans att ensamt bilda regering – energifrågan – har kunnat föras i hamn. Det viktiga förslaget om marginalskattesänkningar torpederades av centern och socialdemokraterna i finansutskottet.

Det är inte att undra på att tanken på ett användande av misstroendeinstrumentet kommit att aktualiseras. Av folkpartiregeringens regerande har inte mycket återstått när riksdagen fått säga sitt. Situationen i utskotten, där regeringen haft ett underlag på enbart 2 av 15 ordinarie ledamöter, har kommit att te sig allt mera orimlig. C G Ekmans på sin tid berömda tuvhoppningspolitik när han lyckades regera med stöd av än det ena än det andra partiet har denna vår förbytts i sin motsats. Hoppande majoriteter har med regelbundenhet fällt fp-regeringens förslag.

När regeringsfrågan diskuteras i den kommande valrörelsen måste vårens erfarenheter beaktas. Den romantiska drömmen om en minoritetsregerings regeringsduglighet borde vid det här laget vara definitivt krossad. Sverige måste styras av en regering som backas upp av en majoritet i den svenska riksdagen. Endast då får en regering handlingskraft, endast då vinner regeringen den parlamentariska legitimitet och respekt som behövs för att regeringen skall kunna

föra en fast och konsekvent politik.

Sverige behöver i dag en stark regering. Även om trepartiregeringens ekonomiska politik varit utomordentligt framgångsrik och vi i år har att räkna med en mycket gynnsam ekonomisk utveckling är Sveriges ekonomiska problem långt ifrån övervunna. Samtidigt som Sveriges internationella konkurrensläge försämrats har den kontinuerliga expansionen av den offentliga sektorn kommit att leda till en obalans i svensk ekonomi. Den produktiva sektorn har blivit för liten i förhållande till de stora offentliga åtagandena. I en sådan situation måste regeringen ha styrka nog att stå emot de många krav på ökade offentliga utgifter som ständigt framföres. Den måste ha styrka nog att föra en ekonomisk politik som håller tillbaka prisstegringarna och tillåter lönsamheten i svenskt näringsliv att öka. För detta krävs inte enbart en god vilja i statsrådsretsen. Det behövs också en stabil majoritet i riksdagen, som är beredd att backa upp regeringens förslag och avvisa de överbud som framföres av oppositionen.

Våren har gett exempel på hur folkpartiregeringens försök till återhållsamhet gång på gång körts över av en ny röd-grön koalition. Socialdemokraterna har varit den drivande parten. Hämningslöst har socialdemokraterna i valtaktiska syften lagt motioner som inneburit tilläggskostnader i än den ena, än den andra frågan. Särskilt flitiga har de varit i näringsutskottet. Det har ju gällt för (s) att på valturnéerna kunna hävda att socialdemokraterna hela tiden velat göra mer än de borgerliga för det företaget, den branschen eller den orten. Tyvärr har cen-

tern i flera fall inte kunnat stå emot lockelsen att hänga med i svängarna.

Sverige behöver i dag en regering som har kraft nog att fatta de impopulära beslut som blir nödvändiga om vi på längre sikt skall kunna få rätsida på Sveriges ekonomi och kunna bemästra de påfrestningar som den oundvikliga strukturomvandlingen i vårt nä-

ringsliv för med sig. Och vi behöver en regering med stark moderat medverkan. Endast då får regeringen kurage nog att säga nej till ytterligare fonder, till höjda skatter och till ytterligare statlig reglering och ja till en ökad valfrihet och ett ökat ansvarstagande för individen.